

Αθωνική

ΙC|XC
NI|KA

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2001 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 70

Πολιτεία

Φοβερό τό ἔγκλημα τῆς ἐκτρώσεως

Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου

Τό 1984, τήν Τρίτη ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὥρα 12η τῆς μεσάνυχτα, στίς 11 τοῦ μηνός Ἀπριλίου, εἶδα ἕνα φοβερό ὄραμα! Ἐνῶ εἶχα ἀνάψει δύο κεράκια, μέσα σέ δύο ντενεκεδάκια, ὅπως συνήθως καί ὅταν κοιμᾶμαι ἀκόμη, γιά ὅσους πάσχουν ψυχικά καί σωματικά καί συμπεριλαμβάνονται καί οἱ κεκοιμημένοι, βλέπω ἕνα ὄραμα!

Ἐνα κάμπο ἀπό σιτάρι, ἀλλά τό σιτάρι δέν εἶχε ξεσταχυάσει ἀκόμη, μόλις ἄρχιζε νά καλαμιάζη. Ἐγώ εὐρισκόμουν ἔξω ἀπό τήν μάνδρα τοῦ χωραφιοῦ καί κολλοῦσα κεριά ἀπ' ἔξω στόν τοῖχο γιά τοῦς κεκοιμημένους.

Ἀριστερά ἀπό τήν μάνδρα ἦταν μία ἔκτασι, τόπος ἀνώμαλος, κρημνώδης καί χέρσος, ὁ ὁποῖος τόπος σείονταν συνέχεια ἀπό μία δυνατή βροντή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖτο ἀπό χιλιάδες βοές σπαρακτικές, πού ἔκαναν νά σπαράξη ἀκόμη καί ἡ καρδιά τοῦ πιό σκληροῦ ἀνθρώπου.

Ἐνῶ ὑπέφερα ἀπό τό ἄκουσμα τῶν σπαρακτικῶν ἐκείνων φωνῶν καί δέν μπορούσα νά ἐξηγήσω τό ὄραμα, ἄκουσα μία φωνή νά λέγη: “ Ὁ μέν κάμπος μέ τό σπαρμένο σιτάρι, πού δέν ἔχει ἀκόμη ξεσταχυάσει, εἶναι τό Κοιμητήρι μέ τίς ψυχές τῶν νεκρῶν πού θά ἀναστηθοῦν. Ὁ δέ τόπος ἐκεῖνος πού σείεται ἀπό τίς σπαρακτικές φωνές εἶναι ὁ τόπος πού βρίσκονται οἱ ψυχές τῶν παιδιῶν ἀπό τίς ἐκτρώσεις”.

Ἐνῶ λοιπόν συνήλθα ἀπό τό ὄραμα, δέν μπόρεσα ὅμως νά συνέλθω ἀπό τόν πολύ πόνο πού ἔνοιωσα καί δέν μπορούσα νά πλαγιάσω γιά νά ξεκουρασθῶ λίγο, παρ' ὅλο πού ἤμουν κατάκοπος ἀπό τήν ὁδοιπορία καί ὀρθοστασία τῆς προηγούμενης ἡμέρας.

Ἀπό
τή
σοφίᾶ
τῶν

Γερόντων

✘ Γνωρίζω ὅτι οἱ θλίψεις καί οἱ πειρασμοί δέν θά σᾶς λείψουν ποτέ. Σέ ἐκείνους, πού θέλουν νά εὐαρεστήσουν τόν Θεό, τά πάντα, καί οἱ πειρασμοί καί οἱ θλίψεις καί οἱ στενοχώριες καί οἱ ἀσθένειες καί ἡ φτώχεια, συντελοῦν στόν ἀνακαινισμό καί τήν τελειοποίησί τους. Γι' αὐτό νά τά ὑπομένετε μέ

ὑπομονή καί καρτερία, βοηθούμενοι καί ἀπό τήν Θεία Χάρι.

✘ Ὅταν εἰσχωρήσῃ τό πάθος στήν ψυχή, τήν αιχμαλωτίζει καί τήν κάνει ὑποχείριό του. Εἶναι ἀνάγκη τότε ὁ ἄνθρωπος νά ἐρθῆ σέ συναίσθησι καί μέ ταπεινή καρδιά νά προσεύχεται συνεχῶς μέχρι νά ἐλευθερωθῆ ἀπό τό πάθος.

Γέρων Εὐσέβιος Μαθόπουλος

✘ Τί καλά εἶναι, ὅταν γνωρίσουμε τόν ἑαυτό μας! Τότε θά μᾶς γίνῃ ἡ ταπείνωσι πιά κατάστασι καί ὁ Θεός θά μᾶς καλοσποκαταστήσῃ μέ τίς θείες Του δωρεές! Τότε θά βαδίζουμε ὅλο χαμηλά καί δέν θά πέφτουμε καί θά δεχόμαστε συνέχεια τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δίνεται στοῦς ταπεινοῦς.

✘ Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἀδειάζει ἀπό ἐγωισμό, τόσο γεμίζει ἀπό τήν Θεία Χάρι.

✘ Μήν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στόν ἑαυτό μας. Ἡ αὐτοπεποίθησι εἶναι μέγα ἐμπόδιο στήν Θεία Χάρι.

Ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτη νά ἔχουμε μόνο στόν Θεό. Ὅταν ἐμεῖς ἀναθέτουμε τά πάντα σ' Αὐτόν, ὁ Θεός ὑποχρεώνεται νά μᾶς βοηθήσῃ.

Γέρων Παΐσιος Ἐξενεπίδης

✘ Ὅταν σκεπτόμεθα τόν Θεόν πολύ ἀπαλά, ἡ ψυχὴ γαληνεύει καί ὁ νοῦς δέν φεύγει καθόλου ἀπό τήν Θεῖαν ἐνόρασιν. Ἡ καρδιά γεύεται τήν χρηστότητα τοῦ Κυρίου καί ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται μέσα του μία φωτεινὴ νεφέλη ἀπό τήν συνάντησιν τοῦ Θεοῦ.

✘ Ὁ ἀσίγαστος πόθος πρὸς συνάντησιν καί γνωριμίαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ θερμοδυναμικὴ ἐνέργεια τῆς προσευχῆς.

✘ Πρέπει νά γλυκάνουμε τήν ζωὴν μας ἐν Θεῷ, μέ τόν Θεόν, διὰ τοῦ Θεοῦ καί διὰ τόν Θεόν· καί ἅμα γλυκαθῆ ἡ ψυχὴ μας ἐκεῖ πέρα, ξαναζοῦμε τό πρῶτο μας ξεκίνημα.

Γέρων Δαμασκηνός Κατρακούλης

Στήν Κωνσταντινούπολι μιά υπηρέτρια ενός "Αρχοντα Λογοθέτη ύποκινήθηκε από τόν Σατανά καί μέ αντίκλειδι άνοιξε τό κιβώτιο καί έκλεψε ένα διαμαντοστόλιστο εγκόλπιο. Όταν ο "Αρχοντας θέλησε σέ κάποια Έθνική γιορτή νά τό φορέση καί νά επισκεφθή τόν Σουλτάνο, είδε ότι έλειπε· του τό είχαν κλέψει. Μέ τίς έρευνες τής αστυνομίας δέν μπόρεσε νά ανακαλύψη τόν ιερόσυλο. Έτσι κατέφυγε στό Πατριαρχείο, τό όποιο, μέ εγκύκλιο, πού διαβάστηκε σ' όλες τίς Έκκλησίες, επέβαλε μεγάλο έπιτίμιο στόν ιερόσυλο.

Η ένοχη, πού δέν μπορούσε νά ήουχάση από τίς τύψεις τής συνειδήσεως, πήρε τό εγκόλπιο, τό πήγε σ' έναν φημισμένο γιά τό χάρισμα τής διακρίσεως Πνευματικό καί, άφου έξομολογήθηκε, τόν παρεκάλεσε γιά τήν "άρσιν του άφορισμού". Ο Πνευματικός τήν ρώτησε, εάν τό είπε σέ κανέναν άλλον. Έκείνη απάντησε: "Όχι, Πάτερ, μόνο στήν άγιουσίνη σου τό έμπιστεύομαι σήμερα". "Παιδί μου, - τής είπε ο Πνευματικός - πρόσεξε, μήν τό μάθη κανένας, γιατί θά τιμωρηθής αύστηρά από τίς πολιτικές άρχές. Άφου κατενόηρες πόσο βαρύ είναι τό άμάρτημά σου, καί άφου επιστραφή τό εγκόλπιο στόν κάτοχό του, έγώ θά άναγνώσω τή συγχωρητική εύχή, αλλά προσοχή, φυλάξου μήν ξαναπέσης. Γιατί όσοι πέφτουν σ' αυτό τό έγκλημα, όχι μόνο πεθαίνουν μέ κακό θάνατο, αλλά καί κολάζονται αιώνια. Η πράξι σου άποτελεί άχαριστία στόν άφέντη σου. Έπειδή όμως μετανοείς καί έπιστρέφεις τό κλεμμένο, σέ συγχωρώ καί έγώ· πρόσεξε, από δώ καί πέρα νά είσαι πιστή στόν άφέντη σου καί από τόν μισθό σου νά κάνης έλεημοσύνες". Άμέσως τής διάβασε τήν συγχωρητική εύχή καί τήν έστειλε νά **ΚΟΙΝΩΝΗΣΗ**.

Στή συνέχεια ο Πνευματικός κάλεσε τόν "Αρχοντα καί του είπε: "Δόξασε τόν Θεό, βρέθηκε τό εγκόλπιο σου. Τό πρόσωπο πού τό έκλεψε, σου ζητεί συγγνώμη καί ύπόσχεται στό έξης νά είναι τιμώτατο στήν κοινωνία". "Πράγματι - απάντησε ο "Αρχοντας - είναι εύσεινήδητος καί καλός Χρι-

σέ κανένα, καί θά τόν τιμήσω βασιλικά". Καί ο Πνευματικός μέ τή σειρά του: "Μήν έπιμένης, γιατί **ΠΟΤΕ** δέν πρόκειται νά ύποχωρήσω".

Ο "Αρχοντας λυπήθηκε πολύ, γι' αυτό καί πήγε στόν Πατριάρχη, όπου του επέδειξε τό εγκόλπιο καί τόν παρεκάλεσε νά πείση τόν Πνευματικό ν' αποκαλύψη τόν δράστη καί του ύποσχέθηκε, όχι μόνο ότι του έδιδε άμνηστία, αλλά καί θά τόν έχη ως τό πιό έμπιστο πρόσωπο. Ο Πατριάρχης, κατά τόν συρμό τής πολιτικής, θέλοντας νά εύχαριστήση τόν "Αρχοντα, του είπε: "Αυτό είναι εύκολο". Κάλεσε λοιπόν τόν Πνευματικό καί του είπε: "Σέ συγχαίρω γιά τήν ανακάλυψι του εγκολπίου καί τήν συγχωρητική εύχή. Μόνο, έμπιστευτικά, πές μου ποιό είναι τό πρόσωπο καί έχεις τήν ύπογραφή μου, ότι δέν θά τό μάθη κανένας". Καί ο Πνευματικός είπε: "Αδύνατο αυτό, Παναγιώτατε Δέσποτα, γιατί έσείς είσθε ύποχρεωμένος νά τό φανερώσετε στόν "Αρχοντά καί έτσι καταφρονούνται οι ιερές νομοθεσίες τής Έκκλησίας μας".

Ο Πατριάρχης, μετά τήν κατηγορηματική άρνησι του Πνευματικού, τόν

κάνει άργό από κάθε ιεροπραξία. Έκείνος συμμορφώθηκε καί κλείστηκε στό κελλί του. Η δεύτερη αύτή άρνησι έρέθηκε περισσότερο τόν "Αρχοντα, ο όποιος άμέσως πήγε στόν Βεζύρη. Έκείνος, γιά νά εύχαριστήση τόν φίλο του, τήν ίδια ώρα στέλλει δέκα χωροφύλακες καί φέρνουν μπροστά του τόν Ίερέα. Ο Βεζύρης τόν άπειλεί ότι, αν δέν φανερώση τόν συνένοχόν του κλέφτη, θά τόν τιμωρήση μέ ισόβια ποινή. Ο Πνευματικός του απάντησε: "Εγώ, Ένδοξώτατε, εάν ήμουν συνεταιίρος αύτης τής κλειψιάς, δέν θά φανέρωνα ούτε θά έδίδα τό κλεμμένο στόν "Αρχοντα. Έγώ σωφρόνησα τόν άμαρτωλό καί επέστρεψε τό κλεμμένο. Γι' αυτό έπρεπε νά μέ εύγνωμονήτε καί όχι νά μέ άπειλήτε". Ο Βεζύρης, χωρίς άλλη λέξι, διέταξε νά τόν φυλακίσουν, καί νά συνεχισθούν οι πιέσεις καί οι άπειλές. Θεωρώντας δέ ότι προσβάλλεται τό γόητρο τής πολιτικής εξουσίας, άνήγγειλε στόν Πατριάρχη καί

Απόρρητο

της

Εξομολογήσεως

σπανός, άφου φοβήθηκε τόν άφορισμό καί επέστρεψε τό εγκόλπιο μου. Σέ παρακαλώ, πές μου έμπιστευτικά, ποιός είναι, καί σου όρκίζομαι σέ ό,τι ιερό καί όσιο έχω, ότι θά τόν τιμήσω πολύ". Όσοτό ο Πνευματικός απάντησε: "Αυτό είναι αδύνατο νά γίνη, γιατί παραβιάζονται οι Θείοι θεσμοί τής Έκκλησίας. Θά πεθάνη μαζί μου. Πάρε τό εγκόλπιο σου καί εύχαρίστησε τόν Θεό". Ο "Αρχοντας έπιμένει: "Πάτερ, μή φοβάσαι, σου δίνω ένυπόγραφη ύπόσχεσι, ότι δέν θά τό πώ

τόν "Αρχοντα τήν άπόφασί του νά θανατώση μέ άγχόνη τόν Πνευματικό. Έτσι κάλεσε πολλούς Πασάδες, μαζί μέ τόν Πατριάρχη καί τόν "Αρχοντα, στό Μέγαρό του καί εκεί διέταξε νά του φέρουν τόν κατάδικο Ίερέα, στόν όποιο είπε τά παρακάτω: "Γιά τελευταία φορά σου προτείνω νά διαλέξης ένα από τά δύο, ή θά φανερώσης τόν κλέφτη, ή θά πās στήν άγχόνη". Ο Πνευματικός μέ προθυμία προτίμησε τόν θάνατο, παρά νά παραβιάση τό άπόρρητο τής έξομολογήσεως.

Πρίν νά εκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασι, ὁ Βεζύρης κάλεσε ἕναν ἐμπιστό του Λοχαγὸν στόν ὁποῖο εἶπε: "Πάρε αὐτό τό μεγάλης ἀξίας ἔνδυμα καί αὔριο νά πᾶς νά κρεμάσης τόν φυλακισμένο Ἰερέα. Ὅταν τόν πᾶς στήν ἀγχόνη, μέ κάθε τρόπο νά τόν πείσης νά ἀποκαλύψῃ τόν δράστη. **Ἐάν πεισθῇ, λόγω τοῦ φόβου τοῦ θανάτου καί φανέρωση τόν κλέφτη, θά τόν θανατώσης ἀμέσως μέ ἀγχόνη** (κρεμάλα) καί τό πολύτιμο αὐτό ἔνδυμα θά εἶναι πιά δικό σου. Ἐάν ὁμως μείνῃ ἀνυποχώρητος καί προτιμῆσῃ τόν θάνατο, νά τοῦ λύσης τά δεσμά, νά τόν ντύσης αὐτό τό ἀκριβό ἔνδυμα καί νά τόν φέρῃς μέ τιμές στήν αἴθουσα τοῦ Μεγάρου τοῦ Δικαστηρίου, ὅπου θά παρίστανται οἱ ἐπίσημοι τῆς Κυβερνήσεως".

Καί τί δέν μεταχειρίστηκε ὁ Λοχαγὸς γιά νά πείσῃ τόν **ΑΘΛΗΤΗ** νά φανέρωσῃ τόν δράστη τῆς κλοπῆς! Ὡστόσο ὁ γνήσιος πνευματικός ἔμεινε ἀμετάπειστος, μόνο πού ζήτησε δύο λεπτά (χρόνο), γιά νά κάμῃ τήν τελευταία προσευχή του, στήν ὁποία εἶπε τά ἑξῆς: "Πανάγαθε Βασιλεῦ, Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, Σέ εὐχαριστῶ ὅπου ἀξίωσες ἐμέ τόν ἁμαρτωλό, νά φυλάξω διά τήν ἀγάπη Σου τήν ἐντολήν τοῦ ἀπορρήτου (τῆς ἐξομολογήσεως)· τώρα παράλαβε τό πνεῦμα μου ἐν εἰρήνῃ".

Μόλις συμπλήρωσε τήν προσευχή, ἀνέβηκε μόνος του στήν ἀγχόνη. Ὁ Λοχαγὸς ἔτρεξε καί τόν κατέβασε. Τόν ἔλυσε, τόν ἔντυσε τό πολυτελέστατο ἐκεῖνο ἔνδυμα, καί μέ τιμητική συνοδεία τόν ὀδήγησε στό Μέγαρο, ὅπου ἦταν οἱ ἐπίσημοι. Δέν πρόλαβε νά πατήσῃ τό πόδι του ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ στό κατώφλι τῆς βεζυρικής αἰθούσης καί ἔτρεξε σέ συνάντησί του ὁ Βεζύρης, ὁ ὁποῖος, πρός ἐκπληξιν ὄλων, τόν ἐναγκαλίσθη, τόν κατεφίλησε καί τοῦ εἶπε: "Συγχώρα με, ἀφέντη Παπᾶ, γιά τίς τιμωρίες πού σοῦ ἐπέβαλα. Σέ παρακαλῶ νά μέ κατατάξης μετά τῶν φίλων σου. Γιατί διεπίστωσα ὅτι εἶσαι Χριστιανὸς Ἅγιος".

Επειτα στράφηκε στόν Πατριάρχη καί, μπροστά σέ ὄλους, τοῦ εἶπε: **"Αὐτός ὁ Παπᾶς εἶναι ἄξιος πάσης τιμῆς** καί ἐάν ἐπολιτεύεσθε κατά τό παράδειγμα αὐτοῦ ὄλοι σας οἱ Πατριάρχαι καί οἱ λοιποὶ Κληρικοί, ἀπειρον πλῆθος ἤθελε ἔλθῃ εἰς τήν πίστιν σας". Ὁ Πατριάρχης καί ὁ Ἄρχων Λογοθέτης, κατακίτρινοι, ἔπεσαν στά πόδια τοῦ ἀξίου Πνευματικοῦ καί τοῦ ζήτησαν συγχώρησι γιά ὅλα. Ἀπό τότε ὁ Πνευματικός ἐτιμᾶτο ἰδιαίτερα ἀπό ὄλους ὡς γνήσιος τοῦ Χριστοῦ ὑπρέτης καί **ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ**.

Οταν ἤμουν νέος, διηγείτο μιά μέρᾳ στοὺς μαθητὰς του ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πατέρας τῆς ἐρήμου, πολεμήθηκα ἀπὸ κάποιο πάθος ψυχικό. Ἄκουγα συχνά τοὺς ἀδελφούς νά λένε, πὼς ὁ Ἄββᾶς Ζήνων ἦταν καλὸς Πνευματικός καί ὠφελοῦσε πολὺ μέ τίς συμβουλές του ὄσους ἐξωμολογοῦντο σ' αὐτόν. Σκέφτηκα πολλές φορές νά πάω νά ἐξομολογηθῶ τό πάθος μου, ἀλλὰ μέ ἐμπόδιζε ἡ ντροπή.

- Ἐρεῖς τί πρέπει νά κάνης, μοῦ ἔλεγε ὁ λογισμός μου. Γιατί λοιπόν νά φανερώνης καί σέ ἄλλους τά κρυφά σου;

Αλλοτε πάλι, πού ξεκινούσα μέ τήν ἀπόφασιν νά ἐξομολογηθῶ, ἐνοιωθα ἀνακούφισιν ἀπὸ τόν πόλεμο - τέχνασμα κι αὐτό τοῦ Διαβόλου - γιά νά μέ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τήν μοναδική γιαιτρεία. Εἶχα πάει πολλές φορές ὡς τό κελλί τοῦ Γέροντα, μά πάντα γύριζα πίσω ἄπρακτος. Ἐκεῖνος μέ καταλάβαινε, ἀλλὰ περιμένε νά ταπεινωθῶ καί νά ὁμολογήσω μόνος μου τό πάθος μου. Ἴσως νά μοῦ ἔκανε καί πολλή προσευχή, γιαιτί μιά μέρᾳ, πού πολεμήθηκα πολὺ, εἶπα στόν ἑαυτό μου:

- Ἐχεις, ταλαίπωρε, κοντά σου τόν γαιτρό καί μένεις ἀκόμη ἀγιάτρευτος, ἐνῶ τόσοι καί τόσοι ἐρχονται ἀπὸ μακριά καί ὠφελοῦνται.

Εταί λύγισε ἡ καρδιά μου καί ξεκίνησα μέ τήν ἀπόφασιν νά ἐξομολογηθῶ χωρίς ἀναβολή. Ἀπὸ τόν δρόμο ὁμως ἄρχισαν πάλι οἱ δισταγμοί.

- Ἄν βρῶ μόνο του τόν Γέροντα, θά εἰπῶ πὼς εἶναι θέλημα Θεοῦ νά ἐξομολογηθῶ καί θά τά φανερώσω ὅλα. Ἄν ὁμως ἔχη ἐπισκέπτες, θά γυρίσω πίσω καί δέν θά ἐξομολογηθῶ ποτέ.

Βρῆκα μόνο του τόν Γέροντα. Μέ ὑποδέχτηκε μέ μεγάλη καλωσύνη. Μ' ἔβαλε νά καθίσω κοντά του καί μοῦ ἔδωσε χρήσιμες συμβουλές. Ἐγὼ στό μεταξύ κυριεύτηκα πάλι ἀπὸ τήν καταραμένη ντροπή. Ἐκλείσα τό στόμα μου καί δέν ἐβγαλα λέξι. Ὅταν ἔπαψε κι ἐκεῖνος νά μιλά, σηκώθηκα νά φύγω. Σηκώθηκε κι ἐκεῖνος νά μέ συνοδεύσῃ ὡς τήν πόρτα καί πήγαινε μπροστά. Τόν ἀκολούθησα μέ ἀργό βῆμα, ἤμουν ἀξιοθρήνητος ἀπὸ τήν πάλῃ πού γινόταν μέσα μου. Γύρισε μιά στιγμὴ τό κεφάλι του ὁ Γέροντας καί, βλέποντάς με νά βασανίζωμαι ἔτσι, μ' ἔλυπήθηκε. Ἦρθε κοντά μου κι ἀκουμπώντας τό εὐλογημένο χέρι του στό στήθος μου, μοῦ εἶπε μέ συμπάθεια:

- Τί ἔχεις, παιδί μου, καί βασανίζεσαι; Φανέρωσε τόν πόνο σου. Ἄνθρωπος ὁμοιοπαθῆς εἶμαι κι ἐγώ.

Νόμιζα τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ πὼς χώρισε στά δύο ἡ καρδιά μου. Ἐπεσα στά πόδια του καί τά ἔβρεξα μέ τά δάκρυά μου.

- Ἐλέησέ με, Ἄββᾶ, τοῦ ἔλεγα ἀνάμεσα στά ἀναφιλητά μου.

- Πές μου, τί ἔχεις;

- Δέν καταλαβαίνεις τάχα, Ἄββᾶ, γιαιτί βασανίζομαι;

- Ἐσύ ὁ ἴδιος πρέπει νά τό φανερώσης, γιά νά βρῆς ἀνακούφισιν.

Μέ πολλή συστολή ἐξωμολογήθηκα τό πάθος μου.

- Γιατί τόσο καιρό δέν μοῦ τό φανέρωσες; μοῦ εἶπε μέ συμπόνια. Δέν εἶναι τρία χρόνια τώρα πού ἐρχεσαι ἐδῶ μ' αὐτούς τοὺς λογισμούς καί διστάξεις νά ἐξομολογηθῆς;

- Ναί, Ἄββᾶ, τοῦ εἶπα. Ἄλλᾳ βοήθησέ με, γιά τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου.

Μέ σῆκωσε ἐπάνω μέ καλωσύνη.

- Δέν εἶναι τίποτε, μοῦ εἶπε, θά περάσῃ. Μὴ παραμελῆς τήν προσευχή σου καί μὴν ἀφήσης τόν λογισμό σου νά κατακρίνῃ ἄλλον ἄνθρωπο.

Γύρισα στό κελλί μου μ' ἑλαφρωμένη καρδιά. Εἶχα ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τό πάθος.

Ο ΓΕΡΩΝ ΑΒΕΡΚΙΟΣ

Τό 1880 ήρθε από τό Μοναστήρι τής Νάξου ό Μοναχός Γέρων 'Αβέρκιος, ό όποίος έζησε μέ άσκησι και έγκράτεια, έδειξε μεγάλη ύπομονή στούς πειρασμούς και καρτερικότητα στόν πόλεμο τής σάρκας και του Διαβόλου. Έμενε στην Σπηλιά τής Νέας Σκήτης και έπειδή είχε σύντροφο τήν μακαρία απλότητα και θερμή πίστι στόν Θεό, έφτασε σέ μεγάλα μέτρα άρετής και ταπεινώσεως. Κατά καιρούς έδειξε σημεΐα, από τά όποία φαίνεται πώς είχε μεγάλη παρρησία στόν Θεό.

Σάν ανταμοιβή τής θερμής πίστεως και τών πολλών του κόπων, είχε λάβει από τόν Πανάγαθο Θεό πολλά χαρίσματα όπως είναι τό "διορατικό", τό "προορατικό", αλλά και μέ τό προφητικό άκόμη χάρισμα ήταν πλουτισμένος. Μέ τά χαρίσματα αυτά έβλεπε και προέλεγε ύπερφυσικά πράγματα:

Σέ μία άγρυπνία πού είχαν οι Πατέρες στό Κυριακό τής Σκήτης, κατά τήν ώρα τής Θεΐας Λειτουργΐας μπήκε στό 'ερό. Ό Έφημέριος του έλεγε "τί θέλεις εδώ, Γερο - 'Αβέρκιε"; Αύτός δέν ειπε τίποτε στόν Έφημέριο, αλλά πλησίαζε στην Άγία Τράπεζα όπου έβλεπε τόν Δεσπότη Χριστό νά του κάνει νόημα μέ τό χέρι νά πλησιάση. Κι όταν πήγε κοντά του έδειξε πώς είναι γραμμένο τό όνομά του στην "Βίβλο τής Ζωής" και του ειπε ότι πρέπει περισσότερο νά άγρυπνή και νά προσεύχεται.

Οταν γιά πρώτη φορά είδε, ό Γερο - 'Αβέρκιος, ένα νέο Καλογέρι, τόν Νεόφυτο, του ειπε πώς σύντομα θά γινόνταν Παπής, και πράγματι, ύστερα από λίγα χρόνια χειροτονήθηκε Διάκονος και τήν άλλη ήμέρα Πρεσβύτερος και σέ νόμμη ηλικία προχειρίστηκε Πνευματικός.

Μέσα από τό άσκητήριό του, όπου συνέχεια και άδειάλεϊπτα προσευχόταν, είδε, στό Μοναστήρι του Άγίου Παύλου, νά μπαίνουν πλήθος Δαΐμονες από τόν Πύργο του Μοναστηριού και νά φτάνουν μέχρι τόν Ξενώνα, τό λεγόμενο "Αρχονταρίκι". Και μετά από 20 μέρες από τό φαινόμενο αυτό, πήρε φωτιά τό Μοναστήρι, από τό μέρος εκείνο του Πύργου, και έφτασε ή φωτιά μέχρι εκεί πού πήγαν οι Δαΐμονες, κάηκε όλο τό μέρος εκείνο.

Μέ τό "διορατικό" χάρισμα πού είχε, όταν πήγαιναν οι Πατέρες νά κοινωνήσουν τά Άχραντα Μυστήρια, τό Σώμα και Αΐμα του Σωτήρος Χριστού, διέκρινε τόν καθένα απ' αυτούς σέ ποιά πνευματική κατάσταση βρισκόταν και, ανάλογα μέ τά φαινόμενα, άλλοτε λυπόταν και άλλοτε χαϊρόταν.

Πολλές φορές, στό Κυριακό τής Άγίας Άν νης και στό Κυριακό τής Νέας Σκήτης, έβλεπε νοερώς τούς Πατέρες νά είναι μαζεμένοι, λαμπροφορεμένοι και οι Έρωμένοι νά λάμπουν μέ τις στολές τους και όλους εκείνους νά τους σκεπάη φωτεινή νεφέλη και δόξα Κυρίου άνεκδιήγητη. Έβλεπε δέ και άλλους Καλογήρους, πού δέν πήγαιναν και δέν άκολουθοΐσαν τό Κυριακό τής Σκήτης, αλλά κάνανε παρασιναγωγές και χώριζαν από τούς άλλους Πατέρες. Αύτους τούς έβλεπε νά σκαρφαλώνουν πάνω στα βράχια σαν τά κατσίκια χωρίς ποιμένα, νά πηγαίνουν από τό Κυριακό και κάτω μέχρι τήν θάλασσα και τελικά νά φεύγουν γιά τόν κόσμο και σέ διάφορες άλλες κατευθύνσεις.

Οταν γιά πρώτη φορά είδε άνηρτημένη, στό Κυριακό, τήν φωτογραφία τής Έλληνικής βασιλικής οικογένειας και ενώ Βασιλεύς ήταν ό Κωνσταντίνος, ό Γερο - 'Αβέρκιος έδειχνε στούς Πατέρες τής Σκήτης και έλεγε ότι βασιλεύς θά γινή ό 'Αλέξανδρος. Προείπε πώς ό Κωνσταντίνος θά έξορισθί και, ενώ θά έπρεπε νά βασιλεύσουν τά μεγαλύτερα παιδιά του, ό Γεώργιος ή ό Παύλος, αυτός έδειχνε τόν Άλέξανδρο. Πράγμα πού έγινε ύστερα από λίγα χρόνια, διότι ό Έλευθέριος Βενιζέλος έκανε βασιλέα του Έλληνικού Κράτους τόν Άλέξανδρο.

Τέλος, όταν τό 1934 κοιμήθηκε τόν αιώνιο ύπνο, φανερώθηκε σέ όραμα στόν επίσης πνευματικά καλλιεργημένο Αρχιμανδρίτη Ίωακείμ Σπετσέρη, πού έμενε και αυτός στη Νέα Σκήτη, πώς ήταν μέσα σέ περιβόλι μέ πολλά δέντρα, άπειρα φρούτα και διάφορα λουλουΐδια.

Ό Πατήρ Ίωακείμ ρώτησε τόν Γερο - 'Αβέρκιο:
- Τίνος είναι, Πάτερ, αυτός ό κήπος; Και εκείνος άπάντησε:
- Όπως βλέπεις, είναι δικός μου, μου τόν χάρισε ό Δεσπότης Χριστός, ό ούράνιος Πατέρας και Θεός.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Αργύρώ Παχή

Αδραμιτίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΠΙΣΤΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ